

ANGÅLLÄS, v. d. vara tvär, ogin; brukas blott i præsens. Jtl.

ÄNGÅLLU, adj. kinkig, elak; om barn. Jtl. Jfr fn. *än*, m. möda, besvärlighet, *ängra*, v. a. plåga, förtreta, eller måhända fn. *angara*, adj. häftig, sträf.

ANHARVA, v. a. 1 upprepa. Sm. (Vestbo h.). ANIG, adj. flitig, ihärdig. Ög. — N. *endig*, adj. flitig; *annig*, id.; moes. *anna*, att arbeta; fn. *anna*, verkställa, fullgöra; jfr *aml*, *än*, *arnig*.

ANIN, (f. *avon*, n. *anna*; pl. *avn*), adj. aman. Fl. (Öb.). *Annar* (pl. *arän*), id. Nb., vb. Jfr *adre*. — Fn. *annar* (f. *önnur*, n. *annat*); pl. *advir* (f. *advir*, n. *önnur*), aman.

ANIN-HÄLIN, endera; maskulint. Fl. (Öb.). ANNA-HÄRT, conj. antingen,)(*elå*. Fl. (Öb.). *Annä-härt*, endera, ettdera af två. Vb., jtl. *Anneholot*, id. Nb. *Anält*, antingen. Jtl. — Fn. *annar-hvör*, *annat-hvört*, en, ett af delarne.

ANNA TILÅLE MEIR, dubbelt. A. "Hur maang konar har 'et?" Huru många kor har du? B. "Anna thåle meir än thu", dubbelt så många som du. Fl. (Öb.). *Annitåkkä dill*, en gång till så mycket. Vb. *Anatokå*, id. Fl. (Öb.).

ANIS-ROSER, f. pl. Saxifraga granulata. Ul. ANKA, 1 f. 1) eg. and; 2) ett jern på slädmeden i skapnad af ett S, hvar på skakelkroken trädets. Ög. Jfr likväl *andra*, f.

ANKA, 2 v. n. 1) *anka* el. *anka på*, ångra, förtryta. Ul., nk., vg., ög., bhl., sm., kl., hl., bl. *Anka sej*, v. r. ångra sig. Bl. *Anka sej*, id. Sk. *Anka sej*, beklaga sig. Ög.; 2) klaga, jämra sig, låta illa. Vg.; 3) *anka om ngt*, ofta påminna om. Ög., hl.; 4) *anka ngn för ngt*, vara misnöjd, bära agg till någon. Hl. — N. *anka*; d. o. n. dial. *ank*, n. bekymmer, oro; ånger, förtrytelse; nht. *anken*, v. n. klaga, jämra sig. (Grimm, Wb. 1, 379); jfr fn. *änki*, m. a) fel, lyte; b) agg; skr. *anka*, n. fläck, fel; hindost. *ank*, smutsfläck.

ANK, n. a) fel, ofullkomlighet. G. b) agg, hat, misnöje, ånger, klagan. Nk., sm., hl., bl., g. — N. *ank*.

ANKNING, *änkning*, m. ånger, förtrytelse. Sk. (Oxie), vg.

ANKÄ, adj. obelåten. G.

ANKAR-KULA, f. oduglig häst, hästkrake. Vg., bl. *Angargula*, *angarkula*, f. 1) id. Sdm. *Kampgula*, f. id. Sdm. *Hästgula* (pl.-ler), f. id. Nk.; 2) oduglig människa, odåga. Sdm. (Ornö). — Jfr nht. (*schind*)-*anger*, skinkmärr; *gaul*, m. häst; medelt. lat. *angarium*, "equinum et officina, ubi equi sufferuntur"; *angernaco*, equus deterior. (Legg. Bojor.); gr. *ἄγγαρος*, m. ridande ilbud; (persiskt ord); *ἄγγαρα*, n. pl. stationerna för sidana ilbud. Jfr slutligen lat. *caball-us*, m. häst; it. *cavalla*, gr. *καβαλλ-ης*, id. S. *akk*, *gula*.

ANKIVA, s. *ankiva*. ANKOMMEN, adj. 1) skämd, halfrutten. Ög.; 2) något drucken. Ög., sk. *Ankummen*. Nk.

ANKONA el. *ankonä*, en mildare svordom. Ul., sdm. "Djåkeln ankonä".

ANKOST, m. 1) körredskap. Jtl.; 2) redskap, löseendom. Ul.; 3) förråd på virke att deraf slögda körredskap; trävirke till åker- och körredskap. Ul. (Rosl.) *Annkost*. Hs. (Bj.). — Fsv. *ankostir*, m. pl. kreatur och redskap hörande till landtbruket; af *anna*, v. arbeta, förrätta arbete som hör till landtbruket, *koster*, redskap. På samma sätt i fe. t. ex. *antimber*, materia, *andveork*, åkerbruksredskap.

ANKUL, m. fotknöl. G. *Åkul*, *åkkla*. Dl. *Akkel*. Vl., kl. *Akkla*. Bhl. *Akkle*, n. Dls. *Ankel*. Nk., ög., sm., sk., hl., bl. *Ankla*, n. (def. *anklat*). Vg. (Marks h.). *Akker-kula*, f. Hs. (Db., Bj.), *Akerkula*, f. Hs. (Jerfsö). *Ankla-knyla*, f. Sm. — Fsv. *ankul*, *ankal*, fn. *ökull*, d. *ankel*, d. dial. *agild*, n. *ökkel*, *okla*, fe. *ancleo*, *ancleov*, flt. *anchala*, ns. *enkel*, fris. *ankel*, gl.c. *anclove*, e. *ancle*, e. dial. *ancliff*, *ankley*, skot. *anclath*, *hancleth*, holl. *ankel*, *enckil*, it. *ancalone*, *angolo*, id.

ANLAG, *anlag*, n. inbärgade grödan; så mycket säd, som på en gård blifvit på ett år. Vg. — Moes. *an*, höst, *anna*, arbeta, skörda; *lag*, af sv. *lägga*, v. a. ponere, collocare.

ANLAGA, *andlager*, ? likhet, jemnårlighet. G. ANLJUST, adv. mycket, stort. "Dä va anljust må snö." Vb. Jfr *amsjukkt*.

ANMÅL, s. *aul*, *ann*.

ANNA, *annä*, conj. men, utan. "Han kom inte, annä hustru hans kom i ställe." "Dä va inte någe åt kriteri i dä hage, annä dä va bare berga." Nk.

ANNA-DAGEN (l. *äi anna-dagen*), adv. häromdagen. G. (F.).

ANNA-HIVAR, adj. hvarannan. Hs. (Bj.). — Fn. *annarhvör*, en af två.

ANNAKKA, mildare svordom. "Djåkeln annakkä". Sdm.

ANNA-MAD, m. Lemna trisulea. Sk. — D. *andemad*.

ANNAR, s. *amin*.

ANNARSVE, adj. rädd, häpen. Vg. *Illu-ve*, id. Vg.

ANNDR-RUNI, m. det gräs som vexer upp efter första slåtern. "Äd ar växit andrunin." Dl. (Eldf.).

ANN-LADE, m. id. Dl. (Öhre).

ANNED, adj. n. 1) eg. annat; 2) andra ringningen till gudstjenst. Sk. (Vemmenhög, Ox.).

ANNE-HÄRT, s. *amin*.

ANNEKUSTA, adv. annorlunda. Öl. Fn. *kostr*, m. villkor.

ANNERLES, *annless* (comp. *annerlesare*, *annlessare*), adv. annorledes. Nk. *Anderlens*. Ul. *Annless*, *annlessäre*. Sdm. *Annless*, *arläss*. Vb. *Annleser*. Karlskoga bergsl. *Anderlees*, *anderlejs*. Fl. (Nyl.) *Annlessere*. Ög., hl. *Annelöns*, id. Sk. *Annelönsare*, (compar.), mycket annorlunda. Sk. (N. Åsbo). Jfr *adre*.

ANNERTELESS, adv. annorlunda. "A. gjure hu", annorlunda gjorde hon. Sm. (Enl. L—n).

ANN-FÖR-SI, v. a. anse. Ög. (Ydre), nk.

ANNGUAR (f. — u, n. — utt), adj. möjlig, dufven, skämd; om kött och fisk-varor. S. G. Jfr *ünger*, pl. maskar i kött- och andra matvaror.

ANNIKA, n. propr. Anna. Vg. (Demin.).

ANNORDANT, adv. annorlunda. Sk., bl. *Annerdaner*, *andaner*. Kl. Jfr *dan*.

ANNSAMÄ, v. a. sköta (t. ex. kreatur). S. G. — Jfr fn. *annsemi*, f. arbetsamhet, flit; n. *annseme*, f. omsorg, omhugsan. S. *ansamer*.

ANNSENLI(G), adj. eg. utmärkt; vacker. Nb. (Lule).

ANNT, adv. brådt, skyndsamt. "Jäg hav så annt om tomä." Vb., jtl., vl. — Fn. *annt*, n. *ant*, id.; fsv. *ant*, *andt*, skyndsamhet. Rimkr.

ANNTARS, det andra (föregående) året. "Anters i fjol", i förfjor. Bhl.

ANNVAKSIN, adj. 1) sömnlös. Hs. (Db., Bj.); 2) magtlös. Hs. (Norråla). — Fn. *andvaki*, adj. sömnlös.